

РЕШЕНИЕ

№ 1590

гр. ****, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – **, IX СЪСТАВ**, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Димитричка Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Гражданско дело № 20213100100173 по описа за 2021 година

Предявени са обективно, кумулативно съединени искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

В исковата си молба ЦВ. Р. Д. твърди, че ответникът Д. В. Д. ѝ дължи, както следва: сумата от 50 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, поради многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – 06.01.2018 г. до окончателното ѝ заплащане и сумата от 2557.30 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, медикаменти и консумативи от ищцата във връзка с многофрагментно счупване на лява ѝ подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска в съда – 21.01.2021 г. до окончателното ѝ заплащане. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът Д. В. Д., редовно уведомена за настоящото производство, депозира отговор на исковата молба в срока по чл. 131 от ГПК, с който оспорва размерът на предявените искове. Прави се възражение по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за съпричиняване от страна на ищцата по отношение на вредоносния резултат, тъй като не е съобщила поведението си

със задълженията си като пешеходец, предвидени в чл. 32 от ЗДвП, чл. 113, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 114, т. 1 и т. 2 от ЗДвП като е навлязла в пътното платно на пешеходна пътека без да се съобрази със скоростта и разстоянието, на което се намира МПС, управлявано от Д. и без да подаде сигнал, че има намерение да пресича при положение, че лекият автомобил се намира на разстояние от нея не по-голямо от 10 метра в опасната зона спиране, движейки се със скорост от 35 км/ч. Излага се, че Д. е получила частично обезщетение за претърпените от нея неимуществени и имуществени вреди от Гаранционен фонд, гр. ****. Позовава се на изтекла погасителна давност по отношение на обезщетението за забава за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Претендират се направените по делото разноски.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

С присъда № 297/11.12.2019 г. по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав признава подсъдимия Д. В. Д. за виновен в това, че на 06.01.2018 г. в гр. ****, кръстовището на ул. „**** и ул. **** при управление на л.а. с марка и модел „Фолксваген Пасат“ на пешеходна пътека, обозначена с пътен знак Д-17 от ППЗДвП и маркировка М 8.1 от ППЗДвП, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътено превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“ и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на ЦВ. Р. Д., изразяваща се в многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, което обусловило трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за период не по-малък от четири – четири и половина месеца, поради което и на осн. чл. 343, ал. 3, б. „а“, вр. с ал. 1, б. „б“, вр. с чл. 342, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му се налага наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, изпълнението на което се отлага за срок от три години, на осн. чл. 66, ал. 1 от НК, както и се лишава от право да управлява МПС за срок от дванадесет месеца, на осн. чл. 343г от НК, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК.

От писмо на Гаранционен фонд, гр. **** /лист 151/ се установява, че лицето ЦВ. Р. Д. не е предявявала претенции пред ГФ, съответно не ѝ е изплащано обезщетение.

От заключенията на вещите лица по допуснатата и приета от съда комплексна СПМЕ, кредитирани като обективно и компетентно дадени, се установява, че на 06.10.2018 г. в резултат на ПТП като пешеходец Ц.Д. е получила отворено, многофрагментарно счупване на лявата подбедрица в средната и долна трета на големия пищял, средна трета на малкия пищял с разместване на фрагментите, разкъсно-контузна рана в областта на левия лакът. Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, респективно детайл на лек автомобил с последващо падане и удар в подлежащата настилка. Счупването на костите на лявата подбедрица са обусловили трайно затруднение в движенията на левия долен крайник за период не по-малък от 5 месеца. След получаването

на такива травматични увреждания е налице болка, оток, нарушена функция на левия долен крайник за един продължителен период от време. След отстраняване на остеосинтезиращия материал отново е налице затруднение в движенията на крайника. Към настоящия момент функцията на крайника е възстановена без дефицит, в смисъл на свободно предвижване в пространството без използване на помощни средства, като са налице известни ограничения при натоварване. Всички представени документи за медицински консумативи и лекарства са във връзка с получените травматични увреждания. В резултат на преживяното ПТП и получените травматични увреждания Д. е развирал Разстройство на адаптацията, протрахирана депресивна реакция /F43.21 по МКБ-10/, характеризиращо се с потиснато настроение, плачливост, тревожност, безпокойство свързано с процеса на възстановяване от получените травми и техните последици. Състоянието е отшумяло за период от 5 – 6 месеца след инцидента. Към настоящия момент при ищцата не се установяват трайни психични последици от преживения инцидент, не се установява психиатрична патология. Понастоящем Ц.Д. е психично здрава.

От заключението на вещото лице по допуснатата и приета от съда САЕ, кредитирано като обективно и компетентно дадено, се установява, че скоростта на движение на процесния автомобил към началото на опасната ситуация е била приблизително 37 км/ч. Опасната зона на автомобила е била 22.57 м. Пешеходката е изминала около 1.6 м. за времето от 1.045 секунди до точката на ПТП. Ако водачът е реагирал своевременно на 18 м. преди точката на ПТП, при опасна зона от 22.57 м. спрямо изследваната скорост на движение, пешеходката е попадала в опасната му зона. В случай, че водачът е реагирал аварийно при откриване на видимост на около 30 м. преди точката на ПТП, пешеходката не е попадала в опасната му зона. На 06.01.2018 г. в светлата част на денонощието, при сухо и ясно време, в гр. **** е настъпило ПТП между л.а. „Фолксваген пасат“, управляван от Д. В. Д. и пешеходката ЦВ. Р. Д.. Автомобилът се движел със скорост от 37 км/ч от бул „Съборни“ към ул. „****“ по дясна дъга на пътното платно, а пешеходката пресичала на пешеходна пътека платното на ул. „****“ в посока „Синия пазар“, непосредствено преди/на кръстовището на ул. ****. Ударът настъпил спрямо ширината на пешеходната пътека на ул. „****“ в лентата за движение на лекия автомобил.

По искане на ищцата, с оглед доказване на твърденията ѝ, са разпитани свидетелите **** /съпруг с ищцата/ и В. Д. Т. /без родство и дела със страните/, чиито показанията съдът възприема в частта, в която съдържат данни за релевирани факти, базиращи се на непосредствени впечатления и не противоречат на приети за установени факти с оглед съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства и съобразно разпоредбата на чл. 172 от ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

За да е основателен предявеният иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД следва

кумулятивно да са налице следните предпоставки - противоправно деяние /действие или бездействие/, вина, вреда и причинна връзка между деянието и вредата. Липсата дори и на една от така изброените предпоставки води до неоснователност на предявения иск.

В настоящия случай е налице влязла в сила присъда № 297/11.12.2019 г. по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, с която подсъдимия Д. В. Д. се признава за виновен в това, че на 06.01.2018 г. в гр. ****, кръстовището на ул. „**** и ул. **** при управление на л.а. с марка и модел „Фолксваген Пасат“ на пешеходна пътека, обозначена с пътен знак Д-17 от ППЗДвП и маркировка М 8.1 от ППЗДвП, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“ и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на ЦВ. Р. Д., изразяваща се в многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, което обусловило трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за период не по-малък от четири – четири и половина месеца, поради което и на осн. чл. 343, ал. 3, б. „а“, вр. с ал. 1, б. „б“, вр. с чл. 342, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му се налага наказание лишване от свобода за срок от шест месеца, изпълнението на което се отлата за срок от три години, на осн. чл. 66, ал. 1 от НК, както и се лишава от право да управлява МПС за срок от дванадесет месеца, на осн. чл. 343г от НК, вр. с чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК. Съобразно разпоредбата на чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Престъплението, за което е осъден ответникът е резултатно, а и от събраните гласни доказателства и СМЕ, безспорно се установява, че при инцидента на 06.01.2018 г. Д. е получила многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета на левия долен крайник. Поради това следва да се приеме за доказано наличието на предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на водача за претърпените от ищеца вреди.

При определяне размера на следващото се на ищцата обезщетение за неимуществени вреди съдът съобразява нормата на чл. 52 от ЗЗД според която същото се определя от съда по справедливост, както и заложените в ППВС 4/1968г. критерии за справедливост, а именно, че претърпените от деликта морални вреди трябва да са съразмерни с техния действителен размер, който е обусловен, както от характера, продължителността и интензитета на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на пострадалия, възрастта, прогнозата, въздействието върху личността на пострадалата и най-близкото ѝ обкръжение, продължителността на страданието, така и от икономическата ситуация в страната към момента на увреждането. В конкретния случай настоящият състав взе предвид следното: вида на причинените на Д. травми - отворено, многофрагментарно счупване на лявата подбедрица в средната и долна трета на големия пищял, средна трета на малкия

пищял с разместване на фрагментите, разкъсно-контузна рана в областта на левия лакът, продължителността и интензивността на свързаните с тях болки и страдания, развитото във връзка с травматичните увреждания Разстройство на адаптацията, протрахирана депресивна реакция /F43.21 по МКБ-10/, установени от КСМПЕ – за период около 6 месеца, вида и продължителността на проведеното лечение – извършените две операции, безпомощното състояние на пострадалата и необходимостта да бъде обгрижвана от близките си, заключението на вещите лица по КСМПЕ, че е настъпило психическо и физическо възстановяване, макар, че по отношение на пострадалия крайник на Д. продължават да са налице известни ограничения при натоварване. С оглед на това съдът намира, че за обезщетяване на неимуществените вреди на ищцата следва да бъде определено обезщетение в размер на 20 000 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането – 06.01.2018 г. до окончателното ѝ заплащане. За разликата над тази сума до пълния размер на претенцията от 50 000 лева искът за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По отношение на имуществените вреди: Предвид установения по делото механизъм на увреждането на ищцата, основанията за ангажиране на отговорността на ответника и причинно-следствената връзка между противоправното му поведение и претърпените от Д. имуществени вреди, на доказване подлежи размера на последните. От заключението на вещото лице по допуснатата и приета по делото КСМПЕ, кредитирано като обективно и компетентно дадено, се установява, че всички представените фактури и касови бонове за заплатено лечение, за закупени медицински консумативи и лекарствени средства са във връзка с получените травматични увреждания от Д., Т.е. иска с правно основание чл. 45 от ЗЗД досежно претендираните имуществени вреди следва да бъде уважен изцяло за сумата от 2557.30 лева. Основателен се явява и акцесорния иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД, като ответникът следва да бъде осъден да заплати законна лихва върху главницата от 2557.30 лева, считано от датата на предявяване на иска – 21.01.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

Ответникът прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата по отношение на вредоносния резултат, тъй като не е съобщила поведението си със задълженията си като пешеходец, предвидени в чл. 32 от ЗДвП, чл. 113, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 114, т. 1 и т. 2 от ЗДвП като е навлязла в пътното платно на пешеходна пътека без да се съобрази със скоростта и разстоянието, на което се намира МПС, управлявано от Д. и без да подаде сигнал, че има намерение да пресича при положение, че лекият автомобил се намира на разстояние от нея не по-голямо от 10 метра в опасната зона спиране, движейки се със скорост от 35 км/ч. Намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.

51, ал. 2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало /наред с неправомерното поведение на деликвента/ до увреждането като неблагоприятен резултат.

Не е спорно между страните, а и от влязлата в сила присъда се установява, че процесното ПТП е станало на пешеходна пътека обозначена с пътен знак Д-17 от ППЗДвП и маркировка М 8.1 от ППЗДвП. Съгласно ТР № 2/16 г. на ВКС, ОСНК "Наличието на пешеходна пътека сигнализира за възможна опасност на пътя, поради което появата на пешеходец върху нея не е непредвидимо събитие. При преминаване през пешеходна пътека водачът има задължение да намали скоростта или да спре. То възниква при наличието на две предпоставки – пешеходците да са стъпили или да преминават през нея". По смисъла на § 6, т. 54 от ДР на ЗДвП – "Пешеходна пътека" е част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходните пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение. При така установения механизъм на ПТП не може да се приеме, че е налице съпричиняване от страна на ищцата, тъй като тя е предприела пресичане на пешеходна пътека, като е навлязла на пешеходната пътека преди да настъпи удара. На пешеходна пътека пешеходците нямат задължение да подават сигнал с ръка на водачите на МПС. Съобразно заключението на вещото лице по приетата САЕ, неоспорена от страните, ответникът е имал видимост 30 м. до точката на ПТП. Същият обаче не е предприел намаляване на скоростта, за да може да спре аварийно и да пропусне преминаващите по пешеходната пътека. С оглед изложеното възражението за съпричиняване, направено от ответника е неоснователно.

С оглед изложеното Д. В. Д. следва да бъде осъден да заплати на ЦВ. Р. Д., както следва: сумата от 20 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, поради многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – 06.01.2018 г. до окончателното ѝ заплащане и сумата от 2557.30 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, медикаменти и консумативи от ищцата във връзка с многофрагментно счупване на лява ѝ подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска в съда – 21.01.2021 г. до окончателното ѝ заплащане.

С оглед изхода на правния спор ответникът следва да бъде осъден да заплати направените от ищцата разноски в настоящото производство, съобразно уважената част от исковете, в размер на 171.68 лева, представляваща заплатен депозит за КСМПЕ, на

основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

С оглед изхода на правния спор ищцата следва да бъде осъдена да заплати направените от ответника разноски в настоящото производство, съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 1398.47 лева, представляващи платена депозит за САЕ – 250 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лева, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК. Възражението на ответната страна с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява основателно, тъй като заплатеният от Д. адвокатски хонорар е значително над минимално предвидения размер от 2106.72 лева, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. Делото не се характеризира с прекомерна фактическа и правна сложност, поради което заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено от 3600 лева на 2200 лева.

Съгласно формираната воля на съда по предявените искове и на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на Държавата по бюджета на съдебната власт държавна такса по делото, съобразно уважените спрямо него искове в размер на 902.29 лева, представляваща дължимата държавна такса по исковете с правно основание чл. 45 от ЗЗД, съобразно разпоредбата на чл. 71, ал. 1 от ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ул. **** да заплати на ЦВ. Р. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ж.к. **** както следва: **сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, поради многофрагментно счупване на лява подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането – 06.01.2018 г. до окончателното ѝ заплащане и **сумата от 2557.30 /две хиляди петстотин петдесет и седем лева и тридесет стотинки/ лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечение, медикаменти и консумативи от ищцата във връзка с многофрагментно счупване на лява ѝ подбедрица /тибия и фибула/ в средна – долна трета, в следствие на ПТП на 06.01.2018 г. в гр. ****, виновно причинено от ответника, за което същият е осъден с влязла в сила присъда по НОХД № 738/2019 г. по описа на ВРС, XIII състав, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска в съда – 21.01.2021 г. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 45 от ЗЗД досежно неимуществените вреди в частта за разликата над сумата от 20 000 /двадесет хиляди/ лева до пълния размер на претенцията от 50 000 /петдесет хиляди/ лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА Д. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ул. **** да заплати на ЦВ. Р. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ж.к. „****“ сумата от 171.68 /сто седемдесет и един лева и шестдесет и осем стотинки/ лева, на основание чл.78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА ЦВ. Р. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ж.к. „****“ да заплати на Д. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ул. **** сумата от 1398.47 /хиляда триста деветдесет и осем лева и четиридесет и седем стотинки/ лева, на основание чл.78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА Д. В. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. ****, ул. **** да заплати в полза на Държавата по сметка на съдебната власт сумата от 902.29 /деветстотин и два лева и двадесет и девет стотинки/ лева, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – **:** _____